

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/4/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015201480
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201480.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcov (v konaní sťažovateľov): 1/ T.. U. R. a 2/ T.. I. R., obaja bytom U. D. Č.. XX, XXX XX R. U. W. proti žalovanému: Slovenská stavebná inšpekcia, Riaditeľstvo inšpekcie, so sídlom Lamačská cesta 8, 811 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, o kasačnej sťažnosti sťažovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. júla 2016 č. k. 1S 215/2015-46, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. júla 2016 č. k. 1S 215/2015-46 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 5. augusta 2015 sp. zn. 01 015 15/42/2015-SSI 61-EKO z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

I. Sťažovateľom nárok na náhradu trov konania p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.
Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 01 015 15/42/2015-SSI 61-EKO z 5. augusta 2015 (ďalej na účely rozsudku len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný ako orgán podľa ustanovenia § 105 ods. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 50/1976 Zb.“) a ustanovenia § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 71/1967 Zb.“) v spojení s ustanovením § 123a ods. 5 zákona č. 50/1976 Zb. v odvolacom konaní podľa ust. § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. zmenil rozhodnutie Slovenskej stavebnej inšpekcie, Inšpektorátu Košice č. 06 023 14/141/2014-SSI 65-Lu z 10.11.2014 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“ resp.

„prvostupňové rozhodnutie“) tak, že uznal žalobcu v 1. rade vinným zo spáchania priestupku podľa ustanovenia § 105 ods. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb., nakoľko užíval stavbu - dočasnú záhradnú chatu, nachádzajúcu sa na pozemku parc. č. 77/18, v katastrálnom území D., G. L. Á. C., okres Košice - okolie, v rozpore s kolaudačným rozhodnutím stavebného úradu, Okresného národného výboru Košice - vidiek, odboru územného plánovania a stavebného poriadku, č.: ÚPaSP 4016/90-Ri zo dňa 13. 12. 1990 (ďalej len „kolaudačné rozhodnutie“), a to tým, že ju v čase odo dňa 26.08.2010 do dňa 11.08.2014 užíval po uplynutí času, na ktorý bola dočasne povolená (na 25 rokov, t. j. do 25.08.2010) stavebným povolením uvedeného stavebného úradu č.: ÚPaSP: 1444/87-Sp. zo dňa 12.05.1987 (ďalej len „stavebné povolenie“), a teda ju užíval na iný účel ako bol určený v uvedenom kolaudačnom rozhodnutí, čím porušil ustanovenie § 85 ods. 1 prvá veta zákona č. 50/1976 Zb.

Žalovaný za uvedený priestupok uložil žalobcovi v 1. rade podľa ustanovenia § 105 ods. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. v spojení a ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pokutu vo výške 100 eur. Ďalej mu uložil povinnosť uhradiť štátu trovy spojené s prejednaním priestupku vo výške 16 eur.

2. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uznal vinnou zo spáchania vyššie opísaného priestupku podľa ustanovenia § 105 ods. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. aj žalobkyňu v 2. rade. Za uvedený priestupok uložil žalobkyňi v 2. rade podľa ustanovenia § 105 ods. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. v spojení a ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 659/2007 Z.z. pokutu vo výške 100 eur. Rovnako jej uložil povinnosť uhradiť štátu trovy spojené s prejednaním priestupku vo výške 16 eur.

Podľa § 105 ods. 2 písm. b) zák. č. 50/1976 Zb. v znení relevantnom pre prejednávanú vec priestupku sa dopustí a pokutou do 25 000 Sk sa potresce ten, kto užíva stavbu v rozpore s kolaudačným rozhodnutím, prípadne stavebným povolením alebo ako vlastník stavby či iný oprávnený na jej užívanie umožní inej osobe užívanie stavby pred vydaním kolaudačného rozhodnutia alebo v rozpore s ním.

Podľa § 85 ods. 1 zák. č. 50/1976 Zb. v cit. znení stavbu možno užívať len na účel určený v kolaudačnom rozhodnutí, prípadne v stavebnom povolení. Zmeny účelu užívania stavby, ktoré spočívajú v zmene spôsobu užívania stavby, jej prevádzkového zariadenia, v zmene spôsobu a v podstatnom rozšírení výroby alebo činností, ktoré by mohli ohroziť život a zdravie ľudí alebo životné prostredie, vyžadujú rozhodnutie stavebného úradu o zmene v užívaní stavby; na konanie o zmene v užívaní stavby sa vzťahujú primerane ustanovenia § 76 až 84.

3. Preskúmané rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že v uskutočnenom priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané, najmä záznamom Inšpektorátu Košice z výkonu hlavného štátneho stavebného dohľadu č. j.: 141/2013-SSI 65/4 zo dňa 01.10.2014, vrátane jeho príloh, že každý z účastníkov konania ako stavebník a vlastník, resp. bezpodielový spoluvlastník predmetnej stavby - dočasnej záhradnej chaty, nachádzajúcej sa na pozemku parc.č. 77/18, v katastrálnom území D., G. L. C., okres Košice - okolie, ju v čase odo dňa 25.08.2010 do dňa 11.08.2014 užíval po uplynutí doby, na ktorú bola dočasne povolená stavebným povolením (na 25 rokov, t. j. do 25. 08. 2010).

4. Žalovaný sa stotožnil s prvostupňovým orgánom ohľadne posúdenia času trvania predmetnej stavby, tak ako bol určený stavebným úradom v predmetnom stavebnom povolení, a má ho za určitý, jasný a zrozumiteľný. V predmetnom stavebnom povolení je určený čas trvania predmetnej stavby vyjadrený nasledovne, cituje sa: „Stavba sa povoľuje na 25 rokov, t. j. do 25.08.2010. Po uplynutí nájomnej dohody stavebník odstráni stavbu na vl. náklady.“ Z uvedeného je zrejmé, že explicitne určený deň 25.08.2010, je posledným dňom, dokedy bola predmetná dočasná stavba povolená, pričom tento deň je zároveň posledným dňom trvania časového úseku 25 rokov, na ktorý bola stavba povolená.

Z obsahu predmetného stavebného povolenia podľa žalovaného vyplýva, že časový úsek 25 rokov začína dňom, kedy sťažovatelia ako stavebníci, resp. žalobca v 1. rade, získali na základe nájomnej dohody, resp. zmluvy o odovzdaní pozemku (v tom čase parc.č. 153/2, t. č. parc.č. 77/18) na dočasné užívanie uzatvorenej so Slovenským ovocinárskym a záhradkárskym zväzom, iné právo v zmysle ustanovenia § 58 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb., ktoré ich oprávňovalo zriadiť na ňom požadovanú

dočasnú stavbu, t. j. dňa 25.08.1985 a končí dňom 25.08.2010, t.j. dňom uplynutia času, na ktorý bola uvedená dohoda resp. zmluva uzatvorená.

Vzhľadom k zneniu ustanovení § 23 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. a) vyhlášky Federálneho ministerstva pre technický a investičný rozvoj č. 85/1976 Zb. v znení platnom a účinnom ku dňu 12.05.1987 je podľa žalovaného nepochybné, že každý zo sťažovateľov ako stavebník predmetnej dočasnej stavby musel byť s presným časom jej trvania uzrozumený, nakoľko bol povinný v žiadosti o stavebné povolenie uviesť čas trvania predmetnej dočasnej stavby a k tejto žiadosti pripojiť doklad preukazujúci právo oprávňujúce ho stavať na pozemku, na ktorom sa predmetná dočasná stavba mala uskutočňovať.

5. Žalovaný sa nestotožnil s posúdením uvedeného konania v prvostupňovom rozhodnutí, ktorý ho kvalifikoval ako porušenie ustanovenia § 76 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. Podľa právneho názoru žalovaného každý z účastníkov konania, tým že užíval predmetnú dočasnú stavbu po uplynutí času, na ktorý bola dočasne povolená predmetným stavebným povolením, porušil špecifickejšie ustanovenie zákona č. 50/1976 Zb., a to ustanovenie § 85 ods. 1 prvá veta.

6. K námietke ohľadne chýbajúceho materiálneho základu pre uloženie pokuty, z dôvodu, že účastníci konania odkúpili pozemky, zapísané na liste vlastníctva č. XXX, vedenom pre katastrálne územie D., G. L. C., okres Košice - okolie, a teda ich novým užívateľom ani vlastníkom sa nestala žiadna iná osoba, odlišná od vlastníkov stavby, t. j. od nich, a preto nedošlo k ohrozeniu verejného záujmu, ani záujmu iných fyzických a právnických osôb, žalovaný uviedol, že v uskutočnenom priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané, že každý z účastníkov konania svojim protiprávnym konaním naplnil nielen všetky formálne znaky priestupku podľa ustanovenia § 105 ods. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb., ale aj jeho materiálny znak, ktorý spočíva v tom, že svojim komisiívnym protiprávnym konaním porušil verejný záujem spočívajúci v riadnom a včasnom plnení zákonných povinností všetkými účastníkmi výstavby.

7. Žalovaný ďalej uviedol, že stavebné povolenie a kolaudačné rozhodnutie vzhľadom k vyššie uvedenému považuje za určité, jasné a zrozumiteľné, pričom pre obe uvedené rozhodnutia ako právoplatné individuálne správne akty platí prezumpcia ich správnosti, a to až do času, kedy nebudú orgánom na to príslušným zrušené alebo zmenené.

Žalovaný zdôraznil aj zásadu individuálnej subjektívnej priestupkovej zodpovednosti, keď každý z účastníkov konania zodpovedá za svoje protiprávne konanie, v tomto prípade kvalifikované ako priestupok podľa ustanovenia § 105 ods. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb., ktorého následkom je individuálne uložená sankcia, v tomto prípade pokuta, pričom priestupkové právo nepozná kolektívnu zodpovednosť a ani kolektívnu sankciu.

II.

Konanie na krajskom súde

A)

8. Žalobou z 03.09.2015 podanou na Krajský súd v Bratislave sa žalobcovia domáhali zrušenia preskúmaného aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Dôvodili tým, že žalovaný potvrdil (resp. zmenil len právne posúdenie) prvostupňové rozhodnutie, ktorým boli uznaní vinnými zo spáchania priestupku užívaním dočasnej stavby v rozpore s kolaudačným rozhodnutím a stavebným povolením, pričom pokuty boli žalobcom uložené na základe stavebného povolenia, ktoré je v časti vymedzenia trvania dočasnej stavby zmätočné, pričom zdôraznili zásadu „in dubio pro reo“ a že nedošlo k ohrozeniu verejného záujmu. Napriek tomu, že dočasná stavba je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, boli sankcionovaní pokutou vo výške 100,- eur každý z nich jednotlivo. Priestupkové konanie týkajúce sa porušenia povinností vo vzťahu k dočasnej stavbe, ktorá je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, majú uhradiť každý z nich jednotlivo po 16,- eur trovy konania, spojené s prejednaním priestupku.

B)

9. Krajský súd v Bratislave ako správny súd preskúmal v zmysle ustanovenia § 10 zák. č. 162/2015 Z.z.

Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) preskúmané rozhodnutie v rámci žalobných dôvodov (§ 182 S.s.p.) a dospel k záveru, že tak preskúmané, ako aj prvostupňové rozhodnutia a postup správnych orgánov je v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 190 S.s.p. zamietol.

Podľa ustanovenia § 82 ods. 1 zák. č. 50/1976 Zb. v cit. znení, kolaudačným rozhodnutím sa povoľuje užívanie stavby na určený účel, a ak je to potrebné, určia sa podmienky užívania stavby.

Podľa ustanovenia § 76 ods. 1 zák. č. 50/1976 Zb. v cit. znení dokončenú stavbu, prípadne jej časť spôsobilú na samostatné užívanie alebo tú časť stavby, na ktorej sa vykonala zmena alebo udržiavacie práce, pokiaľ tieto stavby vyžadovali stavebné povolenie, možno užívať len na základe kolaudačného rozhodnutia.

10. Správny súd na základe obsahu administratívneho a súdneho spisu dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie je vecne správne. Zo stavebného povolenia podľa jeho názoru jasne vyplynul presne určený čas trvania predmetnej stavby, a to po dobu 25 rokov. Dátumom 25.08.2010 bol explicitne stanovený čas dočasného užívania stavby a bol to zároveň posledný deň trvania časového úseku 25 rokov, na ktorý bola stavba povolená.

11. Doba, kedy začal tento časový úsek plynúť, sa počítala odo dňa kedy účastníci konania ako stavebníci získali na základe nájomnej zmluvy o odovzdaní pozemku do dočasného užívania parc.č. 77/18, a ktoré ich oprávňovalo v zmysle § 58 ods. 2 zák. č. 50/1976 Zb. na ňom zriadiť požadovanú dočasnú stavbu.

12. Správny súd sa stotožnil aj so záverom preskúmaného rozhodnutia, že protiprávne konanie každého z účastníkov konania spočívajúce v užívaní predmetnej dočasnej stavby bolo v rozpore s predmetným kolaudačným rozhodnutím a je potrebné ho subsumovať pod skutkovú podstatu priestupku uvedenú v § 105 ods. 2 písm. b) zák. č. 50/1976 Zb.

13. K námietke žalobcov, že dočasná stavba je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a napriek tejto skutočnosti, bol každý z nich sankcionovaný jednotlivo, správny súd uvádza, že v správnom konaní sa uplatňuje zásada individuálnej subjektívnej priestupkovej zodpovednosti, kedy každý z účastníkov konania zodpovedá samostatne za svoje protiprávne konanie. Vzhľadom na to, že priestupkové právo nepozná kolektívnu zodpovednosť, a žalobcovia boli uznaní za vinných zo spáchania priestupku v zmysle § 105 ods. 2 písm. b) zák. č. 50/1976, každý samostatne.

14. Záver žalovaného v preskúmanom rozhodnutí je podľa názoru správneho súdu správny, keď každému zo žalobcov uložil sankciu pokuty vo výške 100,- eur a súčasne každému samostatne uložil povinnosť uhradiť trovy štátu spojené s prejednaním priestupku v priestupkovom konaní vo výške 16 eur, a to každému samostatne.

15. S poukazom na vyššie uvedené, je právne irelevantné, že dočasná stavba spadá do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže zo znenia § 79 ods. 1 veta prvá zák. č. 372/1990 Zb. vyplýva, že správny orgán, ktorý rozhoduje o priestupku je povinný každému občanovi, ktorý bol uznaný vinným z priestupku, uložiť povinnosť uhradiť trovy štátu, ktoré vznikli v rámci priestupkového konania.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti/stanoviská

A)

16. Proti preskúmanému rozsudku podali sťažovatelia kasačnú sťažnosť zo dňa 30.08.2016 (č.l. 58) z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.].

17. Sťažovatelia v prvom rade namietali, že čas trvania dočasnej stavby v stavebnom povolení nebol jasne a presne určený, čo vyplýva z formulácie „stavba sa povoľuje na 25 rokov, t.j. do 25.8.201“. Ak by sme akceptovali, že posledným dňom trvania dočasnej stavby, ako konštatuje vo svojom rozhodnutí správny súd, bol deň 25.08.2010, musela by stavba byť povolená vzhľadom k vydaniu stavebného povolenia dňa 12.05.1987, nie na 25 rokov, ako je uvedené v stavebnom povolení, ale iba na 23 rokov. Z uvedeného je teda zrejmé, že určenie času trvania dočasnej stavby nebolo vyjadrené jasne a nespochybniteľne a toľž nie explicitne. Explicitne by bola doba trvania dočasnej stavby v stavebnom povolení vymedzená vtedy, ak by ju bez ďalšieho určoval iba konkrétny dátum, čo nie je prípad predmetného stavebného povolenia.

18. K tvrdeniu, že 25 ročná lehota dočasnosti stavby plynie odo dňa, kedy účastníci konania ako stavebníci získali na základe nájomnej zmluvy o odovzdaní pozemku do dočasného užívania na 25 rokov par. č.77/18, sťažovatelia poukázali na to, že pozemok mnoho rokov pred uložením pokuty odkúpili do svojho vlastníctva. Odkúpením pozemku do vlastníctva, viazanie dočasnosti stavby na dočasnosť užívania pozemku úplne stratilo význam, a preto plynutie lehoty dočasnosti stavby odo dňa uzavretia zmluvy pozemku o nájme pozemku na dočasné užívanie sa stalo v dôsledku uvedenej zásadnej zmeny právneho stavu irelevantným.

19. Účel dočasnosti stavby bol v prípade sťažovateľov vymedzený ešte „socialistickým právnym poriadkom“, ktorý pri práve vlastníť znevýhodňoval občana vo vzťahu ku štátu. Tento princíp sa osobitne dôrazne prejavoval pri práve vlastníctva k pozemku a práve z toho dôvodu im pozemok v rekreačnej oblasti D., bol štátom v roku 1985 pridelený iba do dočasného užívania, s časovým obmedzením na 25 rokov. Rovnaký princíp sa uplatňoval pri povoľovaní stavieb.

Po zmene spoločenských pomerov došlo k výrazným zmenám aj v právnom poriadku, čo sa v súvislosti s danou vecou prejavilo tak, že pozemok, na ktorom sa nachádza stavba bolo možné sťažovateľmi odkúpiť do vlastníctva. Uvedená skutočnosť podľa sťažovateľov zásadným spôsobom zmenila pohľad na právne posúdenie predmetnej stavby. Poznamenali, že o odkúpení pozemku do vlastníctva sťažovateľov mali vedomosť prvostupňový orgán aj žalovaný.

20. Podľa sťažovateľov je nesporné, že kolaudačné rozhodnutie povoľuje užívanie stavby dočasnej záhradnej chaty bez konkretizácie časového vymedzenia, resp. obmedzenia dočasnej stavby a v súvislosti so stavebným povolením iba konštatuje, že stavba vyhovuje podmienkam v ňom uvedeným. Ak by aj bola dočasná stavba stavebným povolením zo dňa 12.5.1987 povolená na 25 rokov a kolaudačné rozhodnutie k nej, od kedy dočasná stavba právne existuje, bolo vydané dňa 13.12.1990, domnievame sa, že je legitímne počítat plynutie lehoty dočasnej stavby odo dňa vydania kolaudačného rozhodnutia.

21. Pokiaľ im prvostupňový orgán a žalovaný uložili v súlade s ust. § 105 ods.2 písm. b) zák. č. 50/1976 Zb. v priestupkovom konaní pokutu za konanie „...spochybujúce v užívaní predmetnej dočasnej stavby v rozpore s kolaudačným rozhodnutím tým, že ju užívali po uplynutí času, na ktorý bola dočasne povolená stavebným povolením...“, učinili tak v čase, keď podľa názoru sťažovateľov lehota dočasnej stavby ešte neuplynula, a preto je ich rozhodnutie nezákonné.

Kolaudačné rozhodnutie môže odkázať na podmienku, resp. lehotu určenú v stavebnom povolení, no plynutie takejto lehoty na ktorú odkazuje, musí začať odo dňa vydania kolaudačného rozhodnutia a nie stavebného povolenia. V prípade akejkoľvek inej úvahy o začatí plynutia lehoty dočasnosti stavby by došlo k skráteniu užívania dokončenej dočasnej stavby a jednalo by sa o retroaktívne počítanie lehoty.

22. Sťažovatelia poukázali na to, že predmetná stavba:

- je užívaná na základe kolaudačného rozhodnutia vydaného dňa 13.12.1990, ktoré konštatuje, že stavba je postavená podľa schváleného projektu a vyhovuje podmienkam uvedeným v stavebnom povolení,
- je užívaná od samého počiatku až dosiaľ bez akejkoľvek stavebnej úpravy, stále rovnako a stále na rovnaký účel,
- sa nachádza na pozemku sťažovateľov.

23. Sťažovatelia poukázali tiež na to, že prvostupňový orgán ani žalovaný pri posudzovaní explicity určenia dočasnosti stavby vôbec nezohľadnili skutočnosť, že na origináli stavebného povolenia je uvedený dátum 25.8.201, t.j. posledná číslovka označujúca rok, fyzicky úplne chýba (koniec riadku - pozn.). Správny súd sa k uvedenému v rozsudku nevyjadril vôbec.

24. Zdôraznili, že zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v ust. § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku, predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie nevinu obvineného z priestupku. Realizácia zásady prezumpcie nevinu znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvinenému z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného (in dubio pro reo).

Sťažovatelia majú zato, že ich konanie by nemalo byť v okolnostiach danej veci kvalifikované ako priestupok, pretože úplne absentuje subjektívna stránka priestupku - zavinenie, ktorého sa nedopustili ani vo forme culpa levis. V týchto súvislostiach považujú obvinenie z porušenia, alebo ohrozenia záujmov spoločnosti, ktoré vyžaduje definícia priestupku za nespravodlivé a úplne neadekvátne. Poznomenali, že za kvalitu, resp. formu a obsah stavebného a kolaudačného rozhodnutia, ktoré v dôsledku nedostatočnej zrozumiteľnosti, až zmätočnosti, umožňujú viaceré výklady pri ich aplikácií, by ako účastníci stavebného konania nemali niesť žiadnu zodpovednosť, ani dôsledky.

25. Na základe všetkých argumentov a skutočností, ktoré v kasačnej sťažnosti uviedli sa domnievajú, že subjekty rozhodujúce vo veci, uplatnili pri jej posudzovaní prílišný formalizmus a pri rozhodnutí nezohľadnili zásadu praesumptio boni viri a z nej vychádzajúcu zásadu in dubio pro reo, v dôsledku čoho bola vec nesprávne právne posúdená, pričom napadnutý rozsudok nie je ani dostatočne odôvodnený.

26. Záverom navrhli, aby kasačný súd v súlade s ust. § 462 ods. 2 S.s.p. napadnutý rozsudok zmenil tak, že preskúmané a prvostupňové rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnili trovy konania.

B)

27. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti z 30.09.2016 (č.l. 83) žalovaný v prvom rade zdôraznil, že v stavebnom povolení je jednoznačne určený čas trvania predmetnej dočasnej stavby na 25 rokov. Z obsahu predmetného stavebného povolenia a samotného stavebného konania vyplýva, že časový úsek 25 rokov začína dňom, kedy sťažovatelia ako stavebníci získali na základe nájomnej dohody, resp. zmluvy o odovzdaní pozemku (v tom čase parc.č. 153/2, t.č. parc.č. 77/18) na dočasné užívanie, uzatvorenej so Slovenským ovocinárskym a záhradkárskym zväzom, iné právo v zmysle ustanovenia § 58 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb., ktoré ich oprávňovalo zriadiť na ňom požadovanú predmetnú dočasnú stavbu, t. j. dňa 25.08.1985 a končí dňom 25. 08. 2010, t. j. dňom uplynutia času, na ktorý bola uvedená dohoda resp. zmluva uzatvorená.

28. Podľa právneho názoru žalovaného je z hľadiska kvalifikácie konania sťažovateľov irelevantné, či sa predmetná dočasná stavba v súčasnosti nachádza na pozemku v ich vlastníctve alebo na cudzom pozemku. Nestotožňuje sa s tvrdením sťažovateľov, že odkúpením predmetného pozemku do ich vlastníctva mnoho rokov pred uložením pokuty, stratilo význam viazanie dočasnosti stavby na dočasnosť užívania pozemku.

29. Protiprávnosť ich konania spočíva v tom, že porušili ustanovenie § 85 ods. 1 prvá veta zákona č. 50/1976 Zb., nakoľko ju neužívali na účel určený v kolaudačnom rozhodnutí, t. j. ako dočasnú stavbu, ale ako trvalú (užívanie dočasnej stavby každým zo sťažovateľov po tom, čo uplynul čas jej trvania určený predmetným stavebným povolením je bezpochyby v rozpore s účelom určeným v kolaudačnom rozhodnutí, nakoľko tento je daný spôsobom užívania, ktorý determinuje jeho dočasnosť, tento právny názor potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/65/2010 zo dňa 28. 04. 2011, ako aj usmernenie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 2009-13455/31731-2:530/Ka zo dňa 24. 06. 2009, z ktorých vyplýva, že o prekvalifikovaní stavby z dočasnej na trvalú v prípade skolaudovanej stavby je možné rozhodnúť len v konaní o zmene v užívaní stavby), čím naplnili skutkovú podstatu priestupku uvedenú v ustanovení. § 105 ods. 2 písm. b) zákona č.

50/1976 Zb. Materiálny znak priestupku, tak ako aj jeho formálne znaky, boli naplnené ich protiprávnym konaním, pričom spoločenská nebezpečnosť ich konania nespočívala v tom, že predmetná dočasná stavba sa nachádza na cudzom pozemku, ale v reálnom porušení verejného záujmu spočívajúcom v riadnom a včasnom plnení zákonných povinností všetkými účastníkmi výstavby (v súvislosti s naplnením materiálnej stránky priestupku si dovoľil poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sžd/15/2011 zo dňa 28. marca 2012).

30. Taktiež považovala za potrebné poukázať na rozdiely v navrhovaní a následnej realizácii dočasných a trvalých stavieb, a že je právne irelevantné pre posúdenie konania sťažovateľov ako konania v rozpore s právom, že stavba je na ich pozemku, avšak táto skutočnosť bola v ich prospech zohľadnená pri rozhodovaní o výške ukladanej sankcie pokuty.

31. Čas trvania dočasnej stavby určil stavebný úrad v zmysle ustanovenia § 66 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. v stavebnom povolení. Vzhľadom k tomu, že čas trvania dočasnej stavby sa určuje v stavebnom povolení a nie v kolaudačnom rozhodnutí, je nepochybné, že v čase určenia času jej trvania, t. j. dňa 12. 05.1987, kedy bolo stavebné povolenie vydané, ešte povoľovaná dočasná stavba nebola uskutočnená. Stavebným povolením stavebný úrad neukladá povinnosť uskutočniť stavbu, ale naopak stavebníkovi vzniká právo stavbu uskutočniť a je len na jeho vôli, či povolenú stavbu uskutoční alebo nie. Skutočnosť, že stavebný úrad v stavebnom povolení, pri určení času trvania dočasnej stavby, vychádzal z právnej skutočnosti (nadobudnutie účinnosti nájomnej dohody, resp. zmluvy o odovzdaní pozemku - konštituovanie práva T.. U. R. k pozemku, na ktorom je dočasná stavba umiestnená, zriadiť na ňom požadovanú stavbu), ktorá sa udiala už v minulosti, nezakladá retroaktivitu predmetného stavebného povolenia, nakoľko jeho právne účinky smerovali do budúcnosti, ako aj samotné určenie času trvania povoľovanej stavby (na 25 rokov, t. j. do 25. 08. 2010).

32. K tvrdeniu sťažovateľov, že na origináli predmetného stavebného povolenia je uvedený dátum 25.8.201, t. j. posledná číslovka označujúca rok fyzicky úplne chýba, žalovaný uviedol, že sťažovatelia počas celého priestupkového konania sami tento dátum vykladali ako 25.08.2010.

Podľa žalovaného je nepochybné, že každý zo sťažovateľov ako stavebník predmetnej dočasnej stavby musel byť s presným časom jej trvania uzrozmeneý, nakoľko bol povinný k žiadosti o stavebné povolenie pripojiť doklad preukazujúci právo oprávňujúce ho stavať na pozemku, na ktorom sa predmetná dočasná stavba mala uskutočňovať, a preto podľa právneho názoru žalovaného neobstoí ani ich tvrdenie o absencii subjektívnej stránky priestupku - zavinenia. Každý zo sťažovateľov ako stavebník predmetnej dočasnej stavby spáchal priestupok z nebanlivosti, nakoľko každý z nich ako stavebník, ktorý žiadal o stavebné povolenie na predmetnú dočasnú stavbu, a ktorému predmetné stavebné povolenie bolo vydané, musel vedieť, že táto je predmetným stavebným povolením povolená na 25 rokov, t. j. do dňa 25.08.2010 a následne každý z nich ako jej vlastník, mal a mohol vedieť, že po uplynutí času trvania dočasnej stavby dňa 25.08.2010 je jej užívanie v rozpore s kolaudačným rozhodnutím, napriek tomu sa spoliehal, že predmetnú dočasnú stavbu užíva v súlade s kolaudačným rozhodnutím.

33. Na základe uvedeného žalovaný zastáva názor, že správny súd rozhodol na základe správneho právneho posúdenia veci, a preto navrhol, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť, nakoľko nie je dôvodná a náhradu trov kasačného konania sťažovateľom nepriznal.

IV.

Právne názory kasačného súdu

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) bez povinného zastúpenia (§ 449 ods. 2 S.s.p.), neviazanosť sťažnostným návrhom (§ 453 ods. 3 S.s.p.) a s prihliadnutím na neformálnosť kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 195 S.s.p.) preskúmal preskúmaný rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139

ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. potrebné zmeniť tak, že ruší preskúmané rozhodnutie a vec žalovanému vracia na ďalšie konanie.

35. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. januára 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

36. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovatelia namietali nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom. Nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom v zmysle ustálenej judikatúry potom konkrétne spočíva v tom, že správny súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

37. Rovnako kasačný súd zdôrazňuje, že predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúma relevanciu vytýkaných nedostatkov konania správneho súdu a preskúmaného rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti.

38. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis a dospel k záveru, že správny súd, ako aj žalovaný nesprávne vyhodnotili skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu majúce za následok ich nesprávne právne posúdenie a nesprávne rozhodnutie vo veci.

39. Pri posudzovaní zodpovednosti za priestupok je potrebné si v prvom rade uvedomiť, že rozhodovanie správnych orgánov o priestupkoch je súčasťou správneho trestania, kde sa uplatňujú osobitné princípy a zásady, pričom je nutné prihliadať aj na zásady trestného konania.

Správne trestanie všeobecne a jeho zásady nie sú na území Slovenskej republiky upravené samostatným procesným predpisom. Administratívne trestanie má trestnoprávny charakter, a preto je pri rozhodovaní vo veciach správneho trestania rozhodujúce dodržanie základných princíпов a zásad správneho trestania orgánom verejnej správy i súdom, kde okrem vymedzenia skutkovej podstaty správneho deliktu tak, aby ním sama o sebe bola naplnená požiadavka čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, je dôležitým interpretačným nástrojom pre správne orgány judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (91)1 z 13.02.1991 o správnych sankciách, podľa ktorého pre ukladanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukladania trestných sankcií s tým, že správny postih protiprávneho konania možno uplatniť len v primeranej lehote.

40. Kasačný súd dodáva, že vo veciach správneho trestania má správny súd v konaní postupovať podľa osobitných ustanovení uvedených v Druhej hlave Tretej časti Správneho súdneho poriadku, ktorá upravuje správnu žalobu vo veciach správneho trestania. Účelom osobitnej úpravy je zabezpečenie úplnej jurisdikcie, teda správny súd musí mať právomoc konať a rozhodovať o zodpovednosti za priestupok alebo správny delikt tak, ako by konal a rozhodoval ako trestný súd, ak má preskúmanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy naplniť ústavnú požiadavku súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, kde bolo analogické uplatňovanie trestného práva vyvinuté judikatúrou, nová právna úprava v ustanoveniach § 195 S.s.p. explicitne stanovuje požiadavku na použitie zásad trestného konania na správne trestanie. Správny súd na ne musí prihliadať, čo však v

prejednávavom prípade neurobil.

Podľa § 194 S.s.p. správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

Podľa § 195 S.s.p. písm. c) správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie.

41. Najvyšší súd v rozsudku z 8. novembra 2016 sp.zn. 4Sžo/231/2015 zdôraznil:

„V oblasti administratívneho trestania a ukladania správnych sankcií princíp legality zaväzuje správne orgány, aby dôsledne dodržiavali premisu, že nikto nebude potrestaný inak, ako z dôvodu a spôsobom, ktorý ustanovuje platný zákon. Správnym deliktom nemôže byť akékoľvek porušenie práva, ale porušenie práva musí byť protiprávne konanie, a to aj vtedy keď zákon nevyžaduje zavinenie, ale predpokladá objektívnu zodpovednosť. Analógia v správnom trestaní v neprospech páchatel'a je vylúčená (in malom parteus). Pokiaľ sa vyskytnú vo vykonávaní dôkazov pochybnosti, je nutné rozhodnúť v prospech fyzickej osoby alebo právnickej osoby (tzv. pravidlo „in dubio pro reo“).“

42. Zo zásady prezumpcie nevinoty, rovnako ako v trestnom konaní, vyplýva pravidlo „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), podľa ktorého je správny orgán povinný vyhodnotiť dôvodné pochybnosti ohľadne skutkových otázok a viny obvineného z priestupku v jeho prospech. Nadväzuje na zásadu prezumpcie nevinoty. Vyjadruje, že pri priestupkovom konaní sa pochybnosti o spáchanom skutku vykladajú v prospech obvineného.

Správny orgán je povinný spáchanie skutku, o ktorom sa koná, obvinenému z priestupku preukázať. Dôkazné bremeno teda spočíva na správnom orgáne a ak sa nepodarí spáchanie priestupku preukázať, je správny orgán povinný uplatniť zásadu „in dubio pro reo“.

Realizácia zásady prezumpcie nevinoty v priestupkovom konaní znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (R 11/2014).

43. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že zmluvou o odovzdaní pozemku na dočasné užívanie v záhradkárskej osade so Slovenským ovocinárskym a záhradkárskym zväzom z 24.08.1985 sa sťažovatelia stali užívateľmi pozemku. Stavebným povolením z 12.05.1987 bola pre stavebníkov, ktorými boli sťažovatelia povolená stavba dočasnej záhradnej chaty, za podmienky: „Stavba sa povoľuje na 25 rokov, t.j. do 25.8.201. Po uplynutí nájomnej dohody stavebník odstráni stavbu na vlastné náklady“. Kolaudačným rozhodnutím z 13.12.1990 bolo povolené užívanie stavby dočasnej záhradnej chatky pre sťažovateľa v 1. rade.

44. Prvostupňový orgán na základe týchto skutočností skonštatoval, že sťažovatelia užívajú stavbu dočasnej záhradnej chaty v rozpore s kolaudačným rozhodnutím a stavebným povolením (stavba povolená na 25 rokov, t.j. do 25.8.2010), čo je porušením ustanovení § 76 zák. č. 50/1976 Zb., čo napĺňa skutkovú podstatu pre uloženie pokuty podľa ustanovenia § 105 ods. 2 písm. b) zák. č. 50/1976 Zb. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí zmenil právne posúdenie skutku tak, že sťažovatelia porušili ustanovenie § 85 ods. 1 zák. č. 50/1976 Zb.

45. Na prvom mieste musí kasačný súd konštatovať, že námietka sťažovateľov, že napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený, je relevantná. Správny súd sa v rozsudku nevysporiadal so žalobnými bodmi a dôvodom, pre ktorý považuje lehotu za explicitne stanovenú a len konštatoval, že sa stotožňuje so žalovaným, čo je vadou napadnutého rozsudku, ktorá by sama o sebe mohla viesť k jeho zrušeniu.

46. Sťažovatelia v prvom rade nepovažujú stanovenie lehoty dočasného užívania stavby 25 rokov, t.j. do 25.08.201 za nespochybniteľnú, toľž nie explicitne stanovenú, s čím sa kasačný súd stotožňuje. Po prvé musí kasačný súd spomenúť chýbajúcu číslovku na konci dátumu, do ktorého sa povoľuje dočasné

užívanie stavby na stavebnom povolení, ktoré je obsahom administratívneho spisu chýba, resp. 0 je neautorizovane dopísaná perom. Po druhé kasačný súd uvádza, že kolaudačné rozhodnutie, ktoré povoľuje užívanie stavby dočasnej záhradnej chaty bolo vydané 13.12.1990, pričom určenie doby, na ktorú sa povoľuje stavba dočasnej záhradnej chaty je uvedené len v stavebnom povolení z 12.05.1987. Tvrdenie žalovaného ako aj správneho súdu, že sa lehota 25 rokov počíta od prvého dňa po nadobudnutí platnosti zmluvy o odovzdaní pozemku na dočasné užívanie v záhradkárskej osade, t.j. dátum, kedy účastníci konania získali právo dočasného užívania pozemku a stali sa užívateľmi pozemku neobstojí, nakoľko vtedy sa stali užívateľmi pozemku a nie stavby. Naozaj nemožno posúdiť lehotu ako stanovenú dostatočne zrozumiteľne, ak jej začiatok má byť viazaný na zmluvu o užívaní pozemku, ktorá nie je spomenutá ani v kolaudačnom rozhodnutí ani v stavebnom povolení a ak jej určenie je samo o sebe rozporné. Na základe takto určenej resp. jasne neurčiteľnej doby povolenia dočasného užívania stavby nemožno vyvodzovať zodpovednosť za priestupok.

47. Kasačný súd sa stotožňuje so sťažovateľmi, že nedostatočná zrozumiteľnosť vymedzenia doby dočasného užívania (aj s ohľadom na chýbajúcu číslovku na konci) im nemôže byť na ujmu. Aj keď sťažovatelia výslovne nenamietali, že na konci nemá byť číslovka 0, celý čas v konaní namietajú práve neurčitost' a nejasnosť lehoty, a preto je s ohľadom na zásadu in dubio pro reo nutné dospieť k záveru o nedostatočnom preukázaní zodpovednosti za priestupok.

48. Kasačný súd má za to, že treba brať zreteľ aj na spoločenské pomery, za ktorých bola stavba daná sťažovateľom do dočasného užívania ako aj to, že sťažovatelia sú už vlastníkami pozemkov, na ktorých je stavba postavená.

Dočasnosť stavby bola viazaná na dočasnosť užívania pozemku, ktorý nebol vo vlastníctve sťažovateľov, ale bol im len prenechaný do užívania, a to na obmedzenú dobu. V roku 1987 bolo nadobúdanie nehnuteľností do súkromného vlastníctva značne obmedzené, a tak boli stavby na pozemkoch vo vlastníctve štátu povoľované na určitú dobu, čím mal byť zvýraznený ich dočasný charakter. Zmenou spoločenských pomerov však táto dočasnosť povoľovania stavieb stratila vo väčšine prípadov svoje opodstatnenie, keď bolo možné nadobudnúť pozemok do súkromného vlastníctva.

49. Podľa názoru kasačného súdu má preto nadobudnutie vlastníckeho práva k pozemku sťažovateľmi, na ktorom bola táto stavba dočasne povolená svoj význam, a to najmä s ohľadom na účel dočasnosti povoľovania stavby súvisiacej s predchádzajúcim právnym režimom.

50. Pri vyvodzovaní administratívnoprávnej zodpovednosti za priestupok a ukladaní sankcie je potrebné skúmať nielen zákonné znaky priestupku, ale je nutné sa zaoberať aj či došlo k ohrozeniu alebo porušeniu záujmu spoločnosti. V preskúmvanej veci, keď bola sťažovateľom uložená sankcia za porušenie podmienok dočasného užívania stavby, ktorá je na pozemku v ich vlastníctve v rozpore s kolaudačným rozhodnutím a stavebným povolením, ktoré boli vydané za iných právnych a spoločenských podmienok, nie je podľa kasačného súdu preukázaný rozpor s verejným záujmom. Je síce pravdou, že netreba opomínať záujem na riadnom a včasnom plnení zákonných povinností, avšak vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preskúmvanej veci, tento neprevyšuje nad záujmom spravodlivého trestania so zreteľom na ochranu pred neadekvátnymi zásahmi orgánov verejnej moci. Preto má kasačný súd za to, že v prípade sťažovateľov nešlo o konanie, ktorým sa porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti.

51. Čo je dôležité skúmať pri posudzovaní priestupkov, to vymedzil Najvyšší súd v rozhodnutí R 78/2014, z ktorého vyplýva:

„Pri priestupku je dôležité nielen to, či ide o konanie, ktoré je za priestupok výslovne označené v zákone o priestupkoch alebo v inom zákone, ale musí ísť o konanie, ktorého sa obvinený z priestupku dopustil prinajmenšom z nevedomej nedbanlivosti a musí sa ním porušovať alebo ohrozovať záujem spoločnosti.“

52. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukazuje na materiálny znak priestupku stanovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. marca 2012 sp.zn. 10Sžd/15/2011, podľa ktorého:

„Priestupkom v tomto prípade je už samotné konanie porušujúce zákon, pričom sa súčasne nevyžaduje žiaden bezprostredný negatívny následok a stačí, aby bol záujem spoločnosti porušený či ohrozený iba v nepatrnnej miere. Pokiaľ žalobca poukazuje na českú judikatúru (ktorá samozrejme nie je záväzná), možno z nej o.i. vyvodit', že vo všeobecnosti možno vychádzať z toho, že konanie, ktorého formálne znaky sú označené zákonom za priestupok, naplňa v bežne sa vyskytujúcich prípadoch (medzi ktoré odvolací súd zaraďuje aj prejednávany) aj materiálny znak priestupku, lebo porušuje či ohrozuje určitý záujem spoločnosti. Neplatí to iba v prípade, ak ďalšie významné skutočnosti vylučujú, aby takýmto konaním bol porušený alebo ohrozený právom chránený záujem spoločnosti; tieto okolnosti však musia byť posudzované v každom konkrétnom prípade a nemožno v tomto smere prijať nejaký paušálny záver.“

Kasačný súd sa s týmto rozhodnutím zhoduje v záveroch, že v bežne sa vyskytujúcich prípadoch sa naplňa aj materiálny znak priestupku, lebo porušuje či ohrozuje určitý záujem spoločnosti, avšak má za to, že preskúmaná vec medzi tieto bežne sa vyskytujúce prípady nespadá.

53. Kasačný súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že je bez pochyb preukázané, že žalobcovia sú zodpovední zo spáchania priestupku podľa § 105 ods. 2 písm. b) zák. č. 50/1976 Zb., keďže prijatie právneho záveru o spáchaní priestupku musí vychádzať zo skutkových zistení, ktoré spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť preukazujú, že žalobcovia užívali stavbu v rozpore s kolaudačným rozhodnutím a stavebným povolením. Kasačný súd je názoru, že v predmetnej veci užívanie stavby v rozpore s kolaudačným rozhodnutím alebo stavebným povolením nebolo dostatočne preukázané, keď nebola dostatočne určito stanovená lehota na dočasné užívanie stavby a zároveň nebolo preukázané splnenie materiálneho znaku priestupku.

54. V tejto súvislosti si dovoľuje kasačný súd odkázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu R 50/2011, v zmysle ktorého:

„Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nadovšetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného).“

55. Vo svetle uvedeného musí kasačný súd konštatovať, že žalovaný uplatnil pri posudzovaní zodpovednosti za priestupok prílišný formalizmus a nebola zohľadnená významná zásada správneho trestania, a to zásada in dubio pro reo.

V.

56. Kasačný súd po preskúmaní dôvodov podanej kasačnej sťažnosti a na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že správny súd vec nesprávne právne posúdil, keď správnu žalobu zamietol. Preskúmané rozhodnutie žalovaného, ktorým uznal sťažovateľov vinných z priestupku nemožno považovať za zákonné.

57. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným a správny súd si tieto vady preskúmaného rozhodnutia žalovaného nevšimol, považoval kasačný súd za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. a tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

58. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. v spojení s ustanovením § 175 ods. 1 a 2 S.s.p. tak, že sťažovateľom nárok na náhradu trov konania priznal.

59. Kasačný súd prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).